

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1961-62.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1802), udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 185).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Peter Nielsen: Ved lovforslagets første behandling blev der af mit parti gjort opmærksom på, at vi under de nuværende forhold ikke kunne gå med til yderligere skattenedsættelser, idet vi ikke ønskede at svække produktion og beskæftigelse. Vi erklærede os villige til at forhandle i et udvalg om formen for skattenedsættelser, men at det måtte ske inden for den i lovforslaget afstukne ramme.

Der har imidlertid i udvalget været enighed om, at formen for nedsættelse dels ved hævnning af bundgrænsen, dels ved proportional skat og øgede børnetilskud har været den rigtige, og forhandlingerne har derfor hovedsagelig drejet sig om mulighederne for yderligere skattenedsættelser; men uanset hvor store skattelettelse regeringen ville have foreslået, kan man vel gå ud fra, at oppositionen havde stillet forslag om endnu større lettelse ud fra princippet i den gamle leg: nævnt et tal, så skal jeg nævne et, der er endnu større.

Oppositionen har henvist til det eventuelle overskud på statsbudgettet og har her skønnet, at det ville blive større end anslået. Jeg skal ikke gentage diskussionen fra behandlingen af finanslovforslaget. Det vil imidlertid altid være bedre, når man i et sådant tilfælde skal skønne, at være for pessimistisk end for optimistisk. Et fejlskøn her kan få kedelige virkninger for os alle, og skulle vi senere ved eventuel forværring af verdenskonjunkturerne blive

nødt til at indføre forbrugsbegrænsninger, vil vist alle foretrække, at vi nu har taget det første reb i sejlene.

Det har været anført, at staten kunne nedsætte sine anlægsudgifter, da beskæftigelsen er god nok. Vi, der kommer fra arbejdsløshedsøerne, hvor halvdelen af arbejdsmændene i flere kommuner går uden arbejde, kan imidlertid ikke anerkende, at Danmark ikke mere har noget beskæftigelsesproblem, og der skal ikke store ændringer i verdenskonjunkturerne til, før man i det øvrige land også vil kunne mærke problemet. Statens anlægsudgifter har da også andre opgaver end de rent beskæftigelsesmæssige; og f. eks. at undlade skole- og hospitalsbyggeri for at give yderligere skattenedsættelser vil der næppe være megen stemning for i befolkningen. Men nu har regeringen altså foreslået de største skattelettelse, der længe er givet, og dette er sket under ansvar over for samfundøkonomien og produktionen. Vi vil ikke gå med til mere, og jeg må derfor på mit partis vegne afvise de af de to mindretal stillede ændringsforslag.

Det var med stor betænkelighed, at vort parti gik med til den øgede tobaksbeskatning, og det skete kun under hensyn til, at vi fik noget mere system i vor skatteskala, og navnlig at vi fik de større børnetilskud samt højere skattefri bundgrænse. Skulle vi stemme for ændringsforslagene, kunne vi lige så godt have undværet den øgede tobaksbeskatning.

Venstre og de konservative foreslår i ændringsforslag nr. 1, at den første procent i skalaen nedsættes fra 24 til 22 og den næste, altså for indtægter mellem 18 000 og 20 000 kr., fra 55 til 50. Dette ville betyde et meget stort provenutab for staten. Det er oplyst over for udvalget, at en nedsættelse med 2 pct. for indtægter under 18 000 kr. og 5 pct. for den næste gruppe, fra 18 000 til 20 000 kr., vil koste henved 235 mill. kr. Det ville man sikkert aldrig have vovet at foreslå, hvis man selv havde haft regeringsansvaret.

Ændringsforslag nr. 2, der er stillet af et andet mindretal, socialistisk folkeparti, er knap så dyrt, men også her vil man komme ud for yderligere nedsættelser på trecifrede millionbeløb. Mit parti ønsker den skattefri bundgrænse yderligere hævet, helst